

Arrest

**nr. 69 499 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 8 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2007 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 19 april 2007 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 17 augustus 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in, nu bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 16 november 2007 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven.

Op 4 december 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 4440, zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 15 mei 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd vervolgens tweemaal geactualiseerd.

Op 7 juli 2008 diende verzoeker vervolgens een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 9 oktober 2008 onontvankelijk verklaard.

Op 20 oktober 2008 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard en werd verzoeker in het bezit gesteld van een immatriculatie attest, in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 9 december 2008 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 24 september 2010 verworpen.

Op 16 februari 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 14 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 20.10.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 29.06.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Algerije. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Algerije. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Allereerst dient opgemerkt te worden dat uit het medisch advies niet blijkt dat betrokkene arbeidsongeschikt zou zijn. Tevens blijkt uit zijn verklaringen tijdens de asielprocedure dat hij tot net voor zijn vertrek uit Algerije als politieagent werkzaam was en dat hij diploma lager middelbaar onderwijs behaalde. Bovendien verklaart betrokkene in België een opleiding als metaalarbeider te hebben gevolgd. Zodoende wordt er in het kader van deze beslissing van uitgegaan dat betrokkene in staat is in een inkomen te verwerven in Algerije.

Algerije kent een systeem van sociale zekerheid. De kosten voor medische zorgen (zowel behandeling als opvolging), in de medische centra en ziekenhuizen beheerd door de staat worden vergoed. Ook de kosten voor de door betrokkene nodige medicatie worden voor het overgrote deel terugbetaald.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Algerije - het land waar hij tenslotte ruim 30 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Betrokkene verklaarde tijdens zijn asielprocedure minimaal één maal per maand nog telefonisch contact te hebben met zijn familie en dat zijn ouders in Algerije verblijven.

Betrokkene haalt in zijn verzoekschrift aan dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige behandeling in Algerije ontoereikend is. Om deze bewering te ondersteunen, voegt hij bij zijn aanvraag een uittreksel uit een rapport van Algeria-Watch (2002).

Allereerst dient gesteld te worden dat deze bron een algemene situatie beschrijft, en dat betrokkene geen andere elementen aanhaalt die bewijzen dat deze algemene bronnen van toepassing zijn op zijn specifieke, individuele situatie.

Daarnaast dient vermeld te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Naast de verificatie van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan gaan om een privé- of een openbaar systeem, een staatsprogramma, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening toegankelijk is voor de aanvrager in zijn herkomstland of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Algerije. Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,*
of
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet, van de artikelen 3, 4, 13 en 14 van het EVRM. Tot slot voert verzoeker machtsoverschrijding aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de Wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk tewerk moet gaan.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De beslissing betwist niet dat verzoekende partij aan een ernstige ziekte lijdt;

De beslissing is kort gemotiveerd en luidt als volgt:

(...)

De beslissing is gemotiveerd door een reeks overwegingen die echter niet afdoende zijn om de beslissing te staven en schendt derhalve de aangehaalde middelen.

- *De beslissing verwijst naar het advies van de adviserende arts en komt tot de beslissing dat de behandeling beschikbaar zou zijn in Armenië.*
- *De adviserende arts verwijst naar een reeks geconsulteerde bronnen, die echter niet in bijlage van de beslissing gevoegd werden zodat raadpleging noch controle mogelijk is*
- *De adviserende arts stelt zelf dat in fine, dezelfde medicamenten niet te vinden zijn in Algerije als in België maar dat andere anxiolytica beschikbaar zijn ‘als eventueel alternatief’*

cfr Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling, met antidepressiva en met anxiolytica beschikbaar is In Algerije; de specifieke beschikbaarheid van duloxetine en alprazolam kon niet bevestigd worden, doch er zijn andere antidepressiva (bvb. amitriptytine. clomipramine. doxepine. fluoxetine. paroxetine) resp. andere anxiolytica (bvb. diazepam, lorazepam) beschikbaar als eventueel alternatief Ook antipsychotica zijn overigens beschikbaar in Algerije (bvb.risperidon. olanzapine).

- *dat de beschikbaarheid van de nodige, vitale medicijnen bijgevolg niet voldoende bewezen wordt;*
- *de correspondentie en referenties waarvan sprake in het medische advies zijn niet aan de beslissing gevoegd en werden aan de verzoekende partij evenmin medegedeeld;*
- *dat hierdoor artikel 32 van de Grondwet geschonden wordt, maar bovendien ook artikel 3, 4, 13 en 14 van de EVRM, vermits verzoekende partij niet in staat gesteld wordt zich effectief te verdedigen t.a.v. de getroffen beslissing, die als dusdanig derhalve minstens deels onverstaaanbaar is;*
- *de RVV en verzoekende partij zijn derhalve niet in staat de zogezegde “informatie” waarop de beslissing steunt te kunnen nagaan;*

‘En plus du problème de la surcharge évoqué par tous les intervenants, médecins et personnel paramédical de l’hôpital psychiatrique de Sidi Chahmi et de ses conséquences sur la prise en charge, la rupture de stocks de certains médicaments, essentiels dans le traitement de la maladie, a été également soulignée. (http://www.vitamedz.com/prise-en-charge-des-maladies-mentales-psychiatrie-le/Articles_15688_91551_0_1.html)

Les patients (...) ne peuvent se permettre l’achat d’un psychotrope chez les officines de même usage à 16.000 dinars la boîte.(idem)

A l’occasion de la célébration de la journée mondiale de la Santé mentale, coïncidant avec le 10 octobre de chaque année, des spécialistes en psychiatrie insistent sur la nécessité pour l’Algérie d’adopter un

plan d'urgence national pour la prise en charge des malades atteints de troubles mentaux dont le nombre a augmenté de façon remarquable au cours des dix dernières années. De faibles moyens sont mis à disposition des services de traitement de maladies mentales en Algérie, contre un nombre de personnes atteintes de maladies mentales qui augmente à une vitesse terrible. Pour preuve, on enregistre moins de 300 lits pour près de 80 mille patients dans les deux services de psychiatrie que compte Alger. www.algerie-dz.com

L'Algérie dispose d'un psychiatre pour 60.000 habitants;

Le constat est mathématique : l'Algérie propose seulement 5000 lits pour 500 psychiatres.

Chaque praticien doit prendre en charge 60.000 habitants.

(<http://www.lexpressiondz.com/article/8/2008-03-16/50825.html>)

Dat deze informatie complementair nog bewijst dat indien medicamenteuze behandeling in abstracto" bestaat, medicamenten vaak 'sold out' zijn en derhalve bij de apothekers niet te vinden zijn zodat de behandeling stopgezet wordt;

Ook bewijst deze informatie dat de kosten voor medicamenten heel hoog zijn zodat de mensen hieraan verzaken;

Verder stelt de beslissing dat verzoekende partij geschikt zou zijn voor het werk bij gebrek aan een medisch attest dat een werk onbeschikbaarheid zou vaststellen en dat zij derhalve tot de kosten zou kunnen bijdragen.

de beslissing haalt uit het asiëldossier dat verzoekende partij eerder als "politieagent" werkzaam was, dat zij in België een opleiding heeft gevolgd

- *vooreerst dient te worden vastgesteld dat het medische standaard attest geen vakje voorziet mbt de geschiktheid tot het werk, zodat de arts ook geen reden heeft om dit te vermelden;*
- *verder is de uitgeprocedeerde asielzoeker net zoals de op basis van artikel 9 ter ontvankelijk verklaarde vreemdeling beroofd van het recht om in België te werken, hetgeen een bijkomende reden is om geen melding te maken van de al dan met geschiktheid om te werken*
- *verder en concreet dient te worden vastgesteld dat in casu beide echtgenoten ziek zijn en bovendien vier kinderen ten laste hebben hetgeen de mogelijkheid tot tewerkstelling ernstig beperkt;*
- *de beslissing schendt hierbij ook artikels 10 en 11 van de Grondwet, door verzoekende partij het recht op vitale kosten onder te schikken aan haar werkvermogen en vermogen hetgeen een discriminatie schept op grond van het vermogen;*
- *verzoekende partij heeft inderdaad in Algerije gewerkt bij de politie doch niet als politieagent maar in een brigade antiterrorisme;*
- *die job was precies de aanleiding tot zijn vlucht en de origine van haar psychiatrische aandoening, gelet op het aantal aanvallen die in Algerije gericht zijn tegen deze diensten;*
- *de beslissing steunt enkel op hypothesen en niet op concrete gegevens, voornamelijk in een land waar bijna 25% van de bevolking werkloos is*
- *verzoekende partij heeft het land verlaten in 2007 hetzij vier jaar geleden en heeft haar werk verlaten, zij kon die niet meer aan, om asiel in België te komen aanvragen : zij heeft derhalve geen enkel recht op sociale steun*

de beslissing stelt verder dat verzoekende partij die zorgen nodig heeft weliswaar "tijdelijke" opvang en "tijdelijke financiële steun zouden kunnen vinden bij familieleden bij het bekomen van de nodige zorgen

- *vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze motivering de globale motivatie mbt de toegankelijkheid van deze nodige zorgen in ALGERIJE grondig ondermijnt;*
- *Ofwel zijn de nodige zorgen en beschikbaar en toegankelijk via een Staatsysteem ofwel zijn zij het niet;*
- *Als de nodige zorgen toegankelijk zijn dient de zieke zich niet te beroepen op de hypothetische liefdadigheid van hypothetische gezinsleden waarvan men niet eens informeert nopens hun eigen bestaansmiddelen;*

In casu kan de beslissing niet stellen dat geen schending van artikel 3 van EVRM kan worden ingeroepen, wanneer de toegankelijkheid tot de zorgen steunt op de hypothetische hulp van privé personen;

- *De beslissing schendt hierbij ook artikels 10 en 11 van de Grondwet, door verzoekende partij het recht op vitale kosten onder te schikken aan haar werkvermogen en vermogen hetgeen een discriminatie schept of dit recht op vitale kosten onder te schikken aan de hypothetische liefdadigheid van hypothetische familieleden waarvan de vermogen toestand veronderstelt dit aan te kunnen;*
- *de informatie van de verwerende partij laat niet toe te stellen dat de nodige zorgen toegankelijk en beschikbaar zouden zijn;*
- *de verwerende partij baseert zich op hypothesen, niet op de praktijk en heeft niet voldoende nagegaan, in het specifieke geval van verzoekende partij of de nodige zorgen en medicaties voldoende beschikbaar en toegankelijk waren;*

- de informatie van de verwerende partij bewijst eerder het tegendeel verder stelt de beslissing dat Algerije een systeem van sociale zekerheid kent;
- de informatie waarop de beslissing steunt is niet aan de beslissing gevoegd en de referenties ervan laten niet toe deze informatie op Internet terug te vinden
- er dient te worden vastgesteld dat het niet zeker blijkt dat verzoekende partij hiervan zou kunnen genieten, vermits deze hoofdzakelijk afhankelijk van een werk;
- er werd niet nagegaan of verzoekende partij hiervan zou kunnen genieten en wat betreft het raadplegen van specialisten en wat betreft de aankoop van de medicamenteuze behandeling

De beslissing die op basis hiervan getroffen werd schendt de aangehaalde middelen en in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht die op de administratie berust;

De beslissing werd niet op basis van een ernstig onderzoek getroffen hetgeen de zorgvuldigheidsplicht schendt;

Derhalve kan niet met zekerheid worden vastgesteld worden dat artikel 3 EVRM niet zou zijn geschonden in geval van uitwijzing naar ALGERIJE

De getroffen beslissing schendt derhalve de aangehaalde middelen;

Tot slot stelt de beslissing:

"(...)

Dat onderdeel van de beslissing beperkt zich tot een uiteenzetting van een algemene stelling, die geenszins de problematiek van verzoekende partij tegemoet komt of zelf benaderd;"

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat hoewel de medische problematiek van verzoeker een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, de medische problematiek van verzoeker toch geen risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling aangezien de behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Algerije en betrokkene kan reizen. Tevens wordt ook vastgesteld dat er geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg nodig is. Voorts concludeert de verwerende partij dat de medische zorgen toegankelijk zijn, met name dat de nodige medicatie en de nodige opvolging door een specialist in het herkomstland voorzien zijn.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker meent echter dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd daar de ambtenaar-geneesheer in zijn advies verwijst naar een reeks geconsulteerde bronnen die niet aan de bijlage gevoegd werden, zodat raadpleging noch controle mogelijk is.

In casu blijkt dat bestreden beslissing verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en dat dit advies ook gevoegd werd bij de bestreden beslissing ten tijde van de kennisgeving, zodat kan worden aangenomen dat dit advies integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt inderdaad melding gemaakt van een aantal bronnen (en wordt meteen ook aangegeven dat deze informatie gevoegd werd aan het administratief dossier). Naast de vermelding van deze bronnen omschrijft het advies de relevante gegevens van wat er in die bronnen terug te vinden is aangaande de beschikbaarheid van medicatie en medische zorgen in Algerije voor de specifieke ziekte van verzoeker. Zo motiveert dit advies *“uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met antidepressiva en met anxiolytica beschikbaar is in Algerije; de specifieke beschikbaarheid van duloxetine en alprazolam kon niet bevestigd worden, doch er zijn andere antidepressiva (bv. amitriptyline, clomipramine, doxepine, fluoxetine, paroxetine) resp. ander anxiolytica (bv. diaepam, lorazepam) beschikbaar als eventueel alternatief. Ook antipsychotica zijn overigens beschikbaar in Algerije (bv. risperidon, olanzapine). Psychiatrische zorgen zijn beschikbaar in Algerije (zowel ambulante psychiatrische zorgen als via hospitalisatie psychiatrie.”* Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). *In casu* blijkt dit het geval te zijn. Het feit dat verzoeker geen afschrift heeft verkregen van de bewuste bronnen doet hier niets aan af (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581).

Verder wijst de Raad er op dat de bronnen waarnaar wordt verwezen in de beslissing zich bevinden in het administratief dossier, zoals overigens duidelijk werd aangegeven in het advies zelf, en zo verzoeker aldus de juistheid van de in het advies vermelde informatie zou controleren, hij er aldus kennis van kon nemen, na uitdrukkelijk verzoek tot inzage. Het administratief dossier blijft zijn waarde behouden voor de controle van de juistheid van de bekendgemaakte motieven. De deugdelijkheid van een motivering moet immers niet *in abstracto* beoordeeld worden maar wel in het licht van alle gegevens van het administratief dossier.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden de inhoud van de bestreden beslissing niet te kennen en niet in staat te zijn de inhoud te toetsen.

Van de verwerende partij eisen dat zij nog meer bijzonderheden - bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing – verschaft omtrent de redenen waarom zij besluit tot het niet toekennen van een machtiging tot verblijf zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van zijn besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht is geschonden.

In zoverre verzoeker het inhoudelijk niet eens is met de in de bestreden beslissing weergegeven motieven, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel verder vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aan toont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Aldus diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of verzoeker op zodanige wijze lijdt aan een ziekte, dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven

of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Om zich hiervan te vergewissen heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het advies van de ambtenaar-geneesheer ingewonnen. Dit wordt op zich niet betwist door verzoeker.

Verzoeker is het echter niet eens met de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer. Verzoeker meent dat de beschikbaarheid van de nodige medicijnen niet voldoende is bewezen omdat de ambtenaar-geneesheer stelt dat de medicamenten die verzoeker momenteel gebruikt niet voorhanden zijn in Algerije doch dat er wel alternatieven bestaan. *In casu* dient vastgesteld te worden dat het advies toch wel opgesteld werd door een geneesheer, zodat het niet aan de Raad toekomt om diens deskundigheid in twijfel te trekken. De arts is nagegaan welke geneesmiddelen verzoeker momenteel nodig heeft, is de samenstelling nagegaan van deze medicamenten en heeft dan onderzoek gedaan naar de beschikbaarheid van deze medicamenten in het herkomstland. Hij is hierbij inderdaad tot de conclusie gekomen dat dezelfde medicamenten niet voorhanden zijn. Wel stelt hij dat er alternatieven voor deze medicamenten bestaan die wel te verkrijgen zijn en hij somt deze alternatieven op. Tevens vermeldt hij ook de bronnen die hij geconsulteerd heeft om tot deze bevinding te komen. Zoals reeds voormeld komt het niet aan de Raad toe om de bevindingen van de arts, een deskundige op het vlak van geneesmiddelen, in twijfel te trekken. Verzoeker brengt overigens ook geen enkel begin van bewijs aan waaruit zou blijken dat de opgesomde medicijnen geen volwaardig alternatief zijn voor de behandeling van zijn ziekte. Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de beschikbaarheid van de nodige medicijnen niet voldoende werd onderzocht.

In zoverre verzoeker opnieuw herhaalt dat hij de juistheid van de bevindingen van arts niet kan controleren omdat de geconsulteerde bronnen niet werden gevoegd aan de bestreden beslissing, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling waar hij stelt dat noch hij noch de RvV de zogezegde informatie waarop het advies steunt, kan controleren. Zoals reeds voormeld, wordt benadrukt dat het administratief dossier zijn waarde blijft behouden voor de controle van de juistheid van de bekendgemaakte motieven. De deugdelijkheid van een motivering moet immers niet *in abstracto* beoordeeld worden maar wel in het licht van alle gegevens van het administratief dossier. De bronnen waarnaar de arts verwijst, zijn terug te vinden in het administratief dossier, zoals ook werd vermeld in de motivering van de bestreden beslissing (verzoeker had aldus kennis van het gegeven dat de bronnen terug te vinden waren in het administratief dossier) en kunnen dus wel gecontroleerd worden door zowel de RvV die het administratief dossier ter beschikking heeft liggen, als door verzoeker die ten allen tijde inzage kon vragen van het dossier. Niettegenstaande verzoeker de kans had om het administratief dossier in te kijken en aldus zelf de juistheid te controleren van de bevindingen van de geneesheer, heeft hij nagelaten zulks te doen. Verzoeker kan dan ook niet ernstig aanvoeren dat zijn rechten van verdediging werd geschonden. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 32 van de Grondwet en van de artikelen 3, 4, 13 en 14 van het EVRM aannemelijk.

Voorts stelt verzoeker dat hij niet betwist dat er psychiaters in Algerije zijn, maar uit de informatie die verzoeker heeft geraadpleegd blijkt dat het aantal psychiaters ruim onvoldoende is. Met dit betoog wil verzoeker aangeven dat een terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een “reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit” of een “reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling”, zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: *“Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de*

toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens” (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).*

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 5 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat *“de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM.”(Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.)*

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting in Belgisch recht van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”*. De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen *“subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade...”*, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Na het belang onderstreept te hebben van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot het aangevoerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en bijgevolg dus met betrekking tot huidige beroep is het dan ook logisch om deze rechtspraak van naderbij te bekijken.

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment

of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see *Soering v. the United Kingdom*, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zettend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak.

"4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. v. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. v. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het

Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. In D. v. The United Kingdom waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: *“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”*

Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit de hierboven aangehaalde door het EHRM in Grote Kamer vastgestelde principes die het EHRM in dergelijke zaken hanteert, blijkt dat artikel 3 van het EVRM geenszins een verplichting inhoudt om verzoeker in België verder te behandelen voor zijn aandoening omdat de (louter op algemene wijze aangetoonde) staat van het Algerijns systeem van gezondheidszorg niet zou voldoen aan de Belgische standaarden. Tevens blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoeker, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Bovendien wordt in de motivering van de bestreden beslissing aangegeven dat er in Algerije een systeem van sociale zekerheid bestaat waardoor de kosten voor medische verzorging (behandeling en opvolging) in de medische centra en ziekenhuizen beheerd door de staat worden vergoed en waardoor ook de kosten voor de medicatie voor het overgrote deel worden vergoed. Deze bevindingen vinden hun steun in een rapport van 2009 (Country of Return Information Project –Country sheet Algeria, mei 2009, p. 61, e.v.) dat terug te vinden is in het administratief dossier. Niet alleen is de informatie waarop de verwerende partij zich baseert van recentere datum dan de informatie waarop verzoeker zich baseert, tevens dient te worden vastgesteld dat deze informatie ook niet tegengesproken wordt door de informatie aangebracht door verzoeker. Verzoeker toont aldus niet aan dat dit onderdeel van de

informatie niet correct zou zijn. Integendeel. In de verdere uiteenzetting van zijn middel geeft verzoeker zelf toe dat er een systeem van sociale zekerheid bestaat, doch verzoeker argumenteert dat hij geen recht zou hebben op sociale steun omdat hij zijn werk heeft verlaten. Deze verklaring wordt op geen enkele wijze onderbouwd. Het is niets meer dan een vage en blote bewering. Deze loutere verklaring van verzoeker laat de Raad niet toe na te gaan of zijn argument correct is. Met zijn argumentatie toont verzoeker geenszins aan dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Verder gaat verzoeker in op het onderdeel van de motivering waarbij de verwerende partij naar de mogelijke arbeidsgeschiktheid van verzoeker verwijst. Zo stelt verzoeker dat het standaard medisch attest geen vakje voorziet m.b.t. de geschiktheid voor werk, zodat de arts geen reden heeft om dit te vermelden en dat hij als uitgeprocedeerde asielzoeker geen recht heeft op werk, zodat er een bijkomende reden is om geen melding te maken van de arbeidsgeschiktheid. Niettegenstaande verzoeker dienaangaande wel kan worden gevolgd, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande motieven. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij uitdrukkelijk verwezen naar een systeem van sociale zekerheid waaronder verzoeker zou vallen. Bijkomend argumenteert de verwerende partij dat zelfs al zou verzoeker niet onder dit systeem vallen er waarschijnlijk voldoende redenen zijn om aan te nemen dat hij of zijn familie deels zal kunnen instaan voor de kosten. Uit de verdere argumentatie in het middel van verzoeker blijkt dat hij niet betwist dat hij in het verleden reeds heeft gewerkt. Verder betwist hij evenmin dat hij in België, ondanks zijn ziekte (het certificaat dateert van juni 2010), een opleiding als metaalarbeider heeft gevolgd en bovendien brengt hij ook geen enkel begin van bewijs aan dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. Hij stelt enkel dat hij omwille van zijn vroegere job gevlucht is uit Algerije. Dienaangaande wijst de Raad erop dat verzoekers asielaanvraag reeds werd verworpen en dat verzoekers vrees niet gegrond werd bevonden. Bovendien stelt de bestreden beslissing niet dat verzoeker diezelfde job terug kan uitoefenen. Er wordt enkel aangegeven dat verzoeker niet arbeidsongeschikt lijkt te zijn en dat hij aldus in staat lijkt te zijn om zelf een inkomen te verwerven. Waar verzoeker stelt dat zijn tewerkstelling ernstig wordt beperkt door het feit dat zowel hij als zijn echtgenote ziek zijn en dat ze vier kinderen ten laste hebben, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een gratuite bewering die tegengesproken wordt door de stukken van het administratief dossier. Vooreerst blijkt dat verzoeker steeds verklaard heeft ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Verder blijkt dat hij toch wel in staat was om een opleiding als metaalarbeider te volgen, zodat hij het niet aannemelijk maakt dat zijn mogelijke tewerkstelling beperkt wordt door zijn ziekte. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs bij van zijn verklaringen. Verzoeker haalt ook nog aan dat 25% van de bevolking in Algerije werkloos is. Zoals voormeld stelt de bestreden beslissing niet dat het zeker is dat verzoeker werk zal hebben in Algerije. Er wordt enkel opgemerkt dat verzoeker niet arbeidsongeschikt lijkt te zijn en dat hij in staat lijkt te zijn om een inkomen te verwerven. Deze vaststelling lijkt niet kennelijk onredelijk en gelezen in samenhang met de andere motieven van de bestreden beslissing lijkt deze motivering ook afdoende te zijn.

Waar verzoeker nog stelt *“de beslissing schendt hierbij ook artikels 10 en 11 van de Grondwet, door verzoekende partij het recht op vitale kosten onder te schikken aan haar werkvermogen en vermogen hetgeen een discriminatie schept op grond van het vermogen”* is het voor de Raad onduidelijk wat verzoeker bedoeld met deze onverstaanbare zin. Algemeen kan worden gesteld dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Met zijn onverstaanbaar argument toont verzoeker geenszins aan dat er een ongelijkheid of discriminatie zou bestaan in behandeling van personen die zich in dezelfde situatie bevinden.

Verzoeker betwist ook het onderdeel van de motivering waarin wordt gesteld dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker die ruim 30 jaar in Algerije heeft verbleven, geen vrienden- of kennissenkring of familie meer zou hebben waarbij hij terecht kan voor tijdelijke opvang en hulp en het bekomen van de nodige zorgen of voor tijdelijke financiële hulp.

Verzoeker meent dat dergelijke motivering de totale motivering met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen ondermijnt. Hierin kan verzoeker niet gevolgd worden. Hiervoor wordt verwezen naar de voormelde rechtspraak van het EHRM. Uit deze rechtspraak blijkt dat de lidstaat dient na te gaan of er medicatie en verzorging voor de ziekte aanwezig zijn in het land van herkomst en of betrokkene ziekte niet in dermate gevorderd stadium is dat hij niet meer kan reizen. Al deze facetten werden uitdrukkelijk onderzocht door verwerende partij. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt

aangegeven dient te worden nagegaan of de verzoeker de vereiste zorgen kan krijgen in zijn land van herkomst. *In casu* blijkt dat de medicatie die verzoeker nodig heeft in alternatieve vormen verkrijgbaar is alsook dat de medische behandeling beschikbaar is. Het is duidelijk dat verzoeker een andere interpretatie geeft aan het begrip 'toegankelijkheid'. Verzoeker lijkt aan te geven dat toegankelijkheid inhoudt dat de kwaliteit van de gezondheidszorg vergelijkbaar is met de medische zorgen die hij in België krijgt en dat de medische verzorging kosteloos moet zijn. Deze interpretatie is in strijd met de rechtspraak van het EHRM. Het EHRM heeft in haar rechtspraak meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is. Eveneens heeft het EHRM in zijn rechtspraak gesteld dat het waarschijnlijk is dat de betrokkene beroep zal kunnen doen op in het land van herkomst aanwezige familieleden, ook al werd dit ontkent door de betrokkene (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50). Met haar betoog toont verzoeker geen schending aan van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering tegenstrijdig is. In de bestreden beslissing wordt vooropgesteld dat er in Algerije een systeem van sociale zekerheid bestaat. Zoals blijkt uit voormelde bespreking wordt dit door verzoeker niet tegengesproken en toont hij niet op een aannemelijke wijze aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op dit systeem. In ondergeschikte orde wordt ook nog verwezen naar het feit dat verzoeker niet arbeidsongeschikt lijkt te zijn waardoor hij eventueel zelf een inkomen zou kunnen verwerven en dat het niet onwaarschijnlijk is dat hij zo nodig beroep zou kunnen doen op vrienden en familie. De Raad ziet niet in waarin de tegenstrijdigheid zou bestaan. Dit is gewoon een trapsgewijze redenering die hoe dan ook niet wegneemt dat de medische zorgen en de nodige medicatie verkregen kunnen worden in het land van herkomst, hetgeen determinerend is het onderzoek naar de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Opnieuw formuleert verzoeker een totaal onverstaanbare zin in zijn middel, met name *“dat de beslissing hierbij ook de artikels 10 en 11 van de Grondwet schendt, door verzoekende partij het recht op vitale kosten onder te schikken aan haar werkvermogen en vermogen hetgeen een discriminatie schept of dit recht op vitale kosten onder te schikken aan de hypothetische liefdadigheid van hypothetische familieleden waarvan de vermogenstoestand veronderstelt dit aan te kunnen”*. Wederom merkt de Raad op dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Met zijn onverstaanbaar argument toont verzoeker geenszins aan dat er een ongelijkheid of discriminatie zou bestaan in behandeling van personen die zich in dezelfde situatie bevinden.

In zoverre verzoeker meent dat de bestreden beslissing gebaseerd is op hypothesen wat betreft de toegankelijkheid van de nodige zorgen en medicatie, wordt dit tegengesproken door het advies van de ambtenaar-geneesheer waaruit duidelijk blijkt dat het onderzoek naar de nodige zorg en medicatie gebaseerd is op verifieerbare bronnen en geenszins gesteund is op hypothesen.

Opnieuw verwijst verzoeker naar het systeem van sociale zekerheid, waarbij hij dit plots in twijfel trekt. Zulks valt niet te rijmen met zijn eerdere uiteenzetting waarbij aanhaalt niet onder dit systeem te vallen. Hoe dan ook is de bestreden beslissing gebaseerd op een rapport van 2009 dat uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing en waarvan een kopij terug te vinden is in het administratief dossier. Verder stelt verzoeker dat niet werd nagegaan of verzoeker hieronder valt. Nogmaals wordt verwezen naar de hierboven uiteengezette rechtspraak van het EHRM waaruit duidelijk blijkt dat de hoge kosten die verbonden zijn aan het kunnen verkrijgen van de nodige zorg en medicatie, geen schending inhouden van artikel 3 van het EVRM en dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld in het licht van de rechtspraak van het EHRM aangaande artikel 3 van het EVRM. Aldus diende de verwerende partij in het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet na te gaan of verzoeker al dan niet onder het systeem van sociale zekerheid valt. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Waar verzoeker tot slot stelt dat het laatste onderdeel van de motivering algemeen is en geenszins de problematiek van verzoeker benadert, kan hij niet worden bijgetreden. In het laatste onderdeel van de motivering verwijst de verwerende partij uitdrukkelijk naar de rechtspraak van het EHRM. Aangezien artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld in het licht van de rechtspraak van het EHRM aangaande artikel 3 van het EVRM, kan geenszins worden gesteld dat dit onderdeel van de

motivering niet relevant is omdat het te algemeen is. Hoe dan ook toont verzoeker hiermee geenszins aan dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat de schending van dit artikel met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Nu verzoeker niet uiteenzet op welke wijze voormelde rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Ook wat de aangevoerde machtsoverschrijding betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker niet preciseert waaruit de machtsoverschrijding kan worden afgeleid. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU